

“Siguem sempre salvatgement sincers”

Si el dimoni mut -de qui ens parla l'Evangelí- es fica en l'ànima, ho llença tot a rodar. En canvi, si se'l foragita de seguida, tot surt bé, hom camina feliç, tot marxa. - Propòsit ferm: «sinceritat salvatge» en la direcció espiritual, amb delicada educació..., i que aquesta sinceritat sigui immediata. (Forja, 127)

21 de març

Torno a afirmar que tots tenim misèries. Però les nostres misèries no ens hauran de moure mai a desentendre'ns de l'Amor de Déu, sinó a acollir-nos a aquest Amor, a ficar-nos dins d'aquesta bondat divina, tal com els guerrers antics es ficaven dins llur armadura: aquell *ecce ego, quia vocasti me* -compta amb mi, ja que m'has cridat- és la nostra defensa. No ens hem d'allunyar de Déu, perquè descobrim les nostres fragilitats; hem d'atacar les misèries justament perquè Déu confia en nosaltres.

I com aconseguirem de superar aquestes mesquineses? Hi insisteixo, per la seva importància cabdal: amb humilitat, i amb sinceritat en la direcció espiritual i en el Sagrament de la Penitència. Aneu als qui

orienten les vostres ànimes amb el cor obert; no el clogueu perquè si s'hi fica el dimoni mut, es fa difícil treure'l.

Perdoneu la porfídia de fer-me pesat amb tanta insistència, però penso que és imprescindible que es gravi al foc en les vostres intel·ligències, que la humilitat i -la seva conseqüència immediata- la sinceritat enllacen els altres mitjans, i es mostren com quelcom que fonamenta l'eficàcia per a la victòria. Si el dimoni mut s'introdueix en una ànima, ho engega tot a rodar; en canvi, si se'l foragita immediatament, tot surt bé, som feliços, la vida va endavant rectament: siguem sempre *salvatgement sincers*, bé que amb una prudent educació.

Vull que això resti ben clar; a mi no em preocupen tant el cor i la carn, com la supèrbia. Humils. Quan us penseu que teniu tota la raó, no en

teniu gens. Feu cap a la direcció espiritual amb l'ànima oberta: no la tanqueu, perquè -ho torno a dir-s'hi- fica el dimoni mut, que és tan difícil de treure.

Recordeu-vos d'aquell pobre endimoniat, que els deixebles no van aconseguir d'alliberar; solament el Senyor n'obtingué la llibertat, amb oració i dejuni. En aquella ocasió, el Mestre va obrar tres miracles: el primer, que hi sentís: perquè quan ens domina el dimoni mut l'ànima es nega a sentir-hi; el segon, que parlés; i el tercer, que se n'anés el diable. (Amics de Déu, nn. 187-188)